

TEXTE DLC

4-5 ANI

Cuprins

Sanda la grădiniță	1
Sarea în bucate.....	4
Sfatul mamei este bun	8
O plimbare prin oraș.....	8
Toamna	9
Toamna.....	9
SUPA DE ZARZAVAT.....	10
Soarele	11
Rilă-Iepurilă.....	11
Ninge!.....	12
Iarna pe uliță.....	12
Țara mea	16
Bronto, un dinozaur încă mic	16
Punguța cu doi bani	20
Ursul păcălit de vulpe.....	22
Aventura broscuței	23
De ziua mamei.....	24
Primăvara.....	24
Ridichea uriașă	25
Muzicanții din Bremen.....	25
În ziua de Paști	27
Noi, albinele	29
Tâmplarul	29
Scufița Roșie.....	30
Focul.....	32
1 Iunie, Ziua Copilului	33

Sanda la grădiniță

adaptare după Maria Tamaș

Țîrrrrr!!! A sunat deșteptătorul...

Am deschis întâi un ochi, apoi pe celălalt, crezând că încă visez. Șorțulețul albastru se afla într-adevăr pe speteaza scaunului, iar ghiozdănașul roșu, în care mama avea să-mi dea mâncare pentru micul dejun, era pe masă. Am sărit din pat și m-am dus să mă spăl și să mă pieptăn. Când mama a venit din bucătărie, eram îmbrăcată.

— Toate sunt bune, îmi spuse ea zâmbind, numai că ai îmbrăcat șorțul de-a-ndoaselea. Hai să te ajut eu... Uite-așa, să știi că se încheie în spate.

Mi-am băut grăbită cafeaua cu lapte, iar mama nu m-a dojenit, știa ea cât eram de nerăbdătoare să ajung la grădiniță.

Când coboram treptele, vecinele m-au întrebat:

— Unde pleci, Sandală, atât de dimineață? La magazin sau la piață?

— Mergi cumva cu barca pe lac să te plimbi?

— Mai stai cu noi de vorbă!

— Iertați-mă, n-am timp, le-am strigat eu din fugă. Astăzi merg pentru prima oară la grădiniță.

Pe drum m-am întâlnit cu băiatul vecinului, care m-a salutat și s-a uitat lung după mine. Vânzătoarea de la chioșcul de limonadă m-a zărit și m-a salutat și ea. Polițistul, văzând cât eram de grăbită, a făcut semn și a oprit mașinile ca să pot trece strada.

Iată și grădinița! În curte, copiii se joacă de-a șoferii și stau înșirați unul după altul și aleargă strigând:

Du-te, camionule, du-te
Și-ntoarce iute,
Să iei cărămizi și pietriș,
Și țigle pentru-acoperiș,
Zidarii au nevoie de ele,
Pornește motorul, aleargă pe
Străzi și șosele.

Apoi educatoarea a bătut din palme și toți copiii ne-am strâns în jurul ei.

— A venit toamna, povestea ea, rândunelele își părăsesc cuiburile și pleacă în țările calde, copacii își pierd frunzele, iar noi nu ne vom mai putea juca multă vreme în curtea grădiniței.

— Doamna educatoare, strigă un băiat. În vacanță am învățat o poezie.

— S-o auzim!

Băiețelul se apropie de educatoare și începu să recite:

Grădiniță dragă, bun găsit!
Noi, copiii toți, te-am îndrăgit
Și-am venit să învățăm aci
Cântece, povești și poezii.

Apoi, o fetiță blondă, de la școală, ne-a dăruit flori zicând:

Vouă, frați mai mici, surori,
Vă împart acuma flori
Din partea școlarii.

De bucurie, noi, cei din grupa mică, am început să batem din palme. Doamna educatoare ne-a pofțit într-o încăpere împodobită cu flori. Pe măsuțe se aflau bomboane și

mere roșii, pe polițe și în lăzi se aflau o mulțime de jucării. Unele îmi erau cunoscute și știam chiar și versuri despre ele. Ascultați:

Cu ce fel de jucării
Ne jucăm, voi știți, copiii?
Cu păpuși, cu crățiți mici
Și cu mingi și cu pisici,
Cu bărcuțe, cu vapoare,
Cu căluți de lemn, tractoare
Și cu tobe, cu trompete,
Avioane și rachete.

Am început să ne jucăm. Unii construiau case, alții se jucau cu trenulețul automat. Fetițele pieptăneau păpușile sau le coseau rochițe. Gospodinele se apucaseră de gătit, cântând:

Plita-i roșie ca para,
Fierbe-n clocote mâncarea,
Ciorba e aproape gata
Și friptura, și salata.
Musafiri, poftiți în casă
Și așezați-vă la masă!

Între timp, s-a făcut ora prânzului. Am așezat jucăriile la locul lor și-am pornit către casă. Mama mă aștepta nerăbdătoare în colțul străzii și m-a întrebat dacă mi-a plăcut la grădiniță.

— A fost minunat, mămico, i-am răspuns eu.

Sarea în bucate

de Petre Ispirescu

A fost odată un împărat. Acest împărat avea trei fete. Rămânând văduv, toată dragostea lui el și-o aruncase asupra fetelor. Ele mărindu-se și văzând sângea ce puneau părintele lor ca să le crească pre ele, să le învețe și să le păzească de orice răutăți și bântuiești, se sileau și ele din toată puterea lor ca să-l facă să uite mâhnirea ce-l cuprinsese pentru moartea mamei lor.

Într-una din zile, ce-i vine împăratului, că numai întreabă pe fata cea mai mare: – Fata mea, cum mă iubești tu pe mine? – Cum să te iubesc, tată? Iaca eu te iubesc ca mierea, răspunse ea, după ce se gândi că ce lucru poate fi mai dulce pe lume. Atâta o tăie capul pe dânsa, atâta și vorbi. – Să-mi trăiești, fata mea; să-mi faci Dumnezeu parte de tine.

Și întrebând și pe fata cea mijlocie: – Dar tu, cum mă iubești pe mine, fata mea? – Ca zahărul, tată. Atâta o tăie și pe dânsa capul și atâta răspunse. – Să-ți dea Dumnezeu bine, fata mea. Să mă bucur de tine.

Pasămite, fetele acestea erau lingușitoare și știau să-și arate iubirea către părintele lor mai mult decât o aveau.

Împăratul se bucură cât un lucru mare când auzi de la fetele lui cele mai mari cât îl iubesc. El socoti că altfel de iubire nu poate să fie decât cea dulce ca mierea și ca zahărul. Și uitându-se și la fata cea mai mică, ce sta mai deoparte și cu sfială, o întreabă și pe dânsa: – Cum mă iubești tu, fata mea? – Ca sarea în bucate, tată! răspunse și ea cu fața senină, zâmbind cu dragoste firească și lăsându-și ochii în jos, de rușine că vorbi și ea. Ea se rușina, biet, văzând că tată-său o băgase și pe ea în seamă, ca o mai mică ce era.

Când auziră surorile ei răspunsul ce dete ea tatălui lor, pufniră în râs și-și întoarseră fețele de către dânsa. Iar tatăl lor se încruntă și, plin de supărare, zise: – Ia fă-te mai încoace, nesocotito, să ne înțelegem la cuvinte. N-auziși tu pe surorile tale cele mai mari cu ce fel de dragoste mă iubesc ele? Cum de nu te-ai luat după dânsese ca să-mi spui câtă dragoste dulce ai și tu către tatăl tău? Pentru asta oare mă trudesce eu ca să vă cresc și să vă dau învățătură cum altele să nu fie în lume ca voi? Să te duci de la mine cu sarea ta cu tot!

Când auzi fata cea mică a împăratului urgia tatălui său, ce cădea pe capul ei, intră în fundul pământului de mâhnire căci se supăraseră tată-său și, încumetându-se, zise: – Să mă ierți, tată, că eu n-am vrut să te supăr. Eu am socotit cu mintea mea că dragostea ce am către tine este, dacă nu mai presus decât a surorilor mele, dar nici mai prejos decât mierea și zahărul... – Auzi, auzi, o întrerupse tată-său; și mai ai obraz să te atingi de surorile tale cele mai mari? Să te duci de la mine, fată nerușinată ce ești, să nu-ți mai auz de nume! Îi închise gura și o lăsă plângând.

Surorile vrură să o mângâie, dar cu niște cuvinte atingătoare, care îi făceau mai mult rău decât bine.

Fata cea mică a împăratului, dacă văzu că nici surorile nu o cruță, își puse nădejdea în Dumnezeu și se hotărî să plece unde mila domnului o va duce. Își luă deci din casa părintească un rând de haine proaste și vechi și pribegi din sat în sat, până la curtea unui alt împărat. Ajungând acolo, stătu la poartă. Chelăreasa o văzu și dacă veni la dânsa o întrebă ce vrea; ea răspunse că este o fată săracă și fără de părinți, și ar vrea să se bage la stăpân dacă ar găsi vreun loc.

Tocmai atunci ieșise ajutoarea chelăresei și ar fi voit să bage pe alta. Se uită la dânsa chelăreasa, cu ochii pătrunzători, și i se păru a fi bună să o ia pe dânsa în slujbă. Fata de împărat mai fu întrebată că ce simbricie cere, și ea răspunse că nu cere nicio simbricie, fără decât să slujească o bucată de vreme și dacă slujba ei va fi vrednică de vreo simbricie, să-i dea atât cât va face.

Chelăreasa se bucură văzând-o că răspunde așa de cuminte, și o luă să-i fie ajutoare. Îi spuse ce are să facă și îi dete pe mână un vraf de chei din mai multe ce avea. Fata era cuminte și deșteaptă. Ea începu să deretice prin cămară și prin dulapurile de la care avea cheile și să puie fiecare lucrășor la rânduiala lui.

Și fiindcă îi prindea mâna la frământat, la fiertul dulceților și la alte bunătăți de mâncare ce se află prin cămarile împăraților, în grija ei fură lăsate tainurile curții. Și cum oare n-ar fi știut să facă toate astea? Mă rog, fată de împărat nu era? Și nu se ivi nicio cârteală din partea nimănui, căci ea toate tainurile le împărțea cu cumpănă și cu dreptate, de nu-i găsea nimeni nicio părtinire.

Unde să stea ea la vorbă deșartă, sau cu streinii carii veneau să-și ia tainurile și merticurile? Unde să iasă din gura ei vreo vorbă fără cumpăt, ori să asculte de la cineva vreo asemenea vorbă, că se rușina și găsea ea cuvinte destul de cuviincioase cu care să închiză și gura cea mai farfara. Ea nu sta la taifas cu slugile ori cu slujnicile curții, ci, când își găsea câte nițică vreme de repaus, citea pe carte. Toți cu totul aveau sfială de dânsa și nu-i găsea nimeni vreo faptă care să le dea dreptul a-i atârna vreun ponos de coadă.

Vestea despre vrednicia și smerenia ajutoarei de chelăreasă ajunsese numai decît și la urechile împărătesei. Ea dori s-o vază. Iar dacă se înfățișă împărătesei, fata de împărat știu să se arate și să vorbească din inimă curată, fără prefăcătorie și fără multă îndrăzneală. Împărăteasa prinse a o îndrăgi. Ea bănuie că ajutoarea de chelăreasă nu poate să fie de neam prost.

Și așa cum vă spusese, împărăteasa luă pe fată, ajutoarea cheiăresei, pe lângă dânsa. Unde se ducea împărăteasa, mergea și ea; când se puneau împărăteasa la lucru, lucra și ea.

Apoi, lucrul ce ieșea din mâna ei era mărgăritar, nu altceva. Din toate cuvintele cele înțelepte ce ieșeau din gura ei plăcu împărătesei mai mult decât orice. Ce să întindem vorbă multă? Ajunsese să fie nedespărțită de împărăteasă. O iubea împărăteasa ca pe copilul ei.

Se mira și împăratul de atâta alipire a împărătesei către această fată. Acest împărat avea un fecior singur la părinți. Tată-său și mumă-sa se uitau la dânsul ca la soare. Îl pierdeau de drag ce le era.

Și mergând împăratul la un război, luă și pe fiul său cu dânsul, ca să se deprinză cu ale războaielor. Acolo, nu știu cum se făcu, nu știu cum se dresă, că numai ce îl aduseră acasă rănit.

Să fi văzut pe mă-sa jăliri și plânsete. Noptile le făcea zile privind-l la boală. Iar dacă o ajunse oboseala de nu mai putea sta în picioare, împărăteasa puse pe fata ei din casă, ca pe un om de credință, să îngrijăască de dânsul, și apoi, când una, când alta, erau nelipsite de lângă patul rănitului.

Cuvintele cele blânde și înțelepte ale fetei, mângâierile ei cele dulci și neprefăcute, smerenia ei deșteptară în inima bolnavului o simțire ce nu o avusese până atunci, iar mai mult decât toate, cum știa ea să umble de binișor când îi primenea rănila, făcu pe fiul de împărat să o iubească ca pe o soră, căci pare că-i alina durerile când pune ea mâna pe rănila lui.

Într-un după-prânz, după ce se făcuse mai bine, când sta de vorbă cu mă-sa, el îi zise: – Știi ce, mamă, mie mi-ar fi voia să mă însor. – Bine, măicuță, bine. Mai bine de tânăr, decât să intri în valurile lumii. Să-ți caute maica o fată bună de împărat, și de neam, și de treabă. – Ea e găsită, mamă. – Și cine este? O știu eu? – Să nu te superi, mamă, dacă ți-o spune. Mie mi-a rămas inima la fata dumată din casă. O iubesc, mamă, ca pe sufletul meu. Din câte fete de împărați și de domni am văzut, niciuna nu mi-a plăcut ca dânsa. Ea mi-a robat inima.

Se împotrivi împărăteasa oarecum, cârmii ea; dar nu fu cu putința să întoarcă pornirea fiului ei de la această însurătoare.

Dacă văzu și văzu că altfel nu se poate, și că fata ce-și alesese fiul ei să o ia de nevestă este cuminte, blândă, cu bună judecată, și mai presus de toate este smerită, cinstită și vrednică, se învoi și dânsa. Rămase acum să înduplece și pe împăratul, tatăl băiatului, ca să primească și dânsul alegerea fiului lor. Pentru aceasta nu fu mare greutate; căci atât muma, cât și fiul căzură cu rugămintă și laudară pe fată cum știură și ei mai bine.

Logodiră deci împăratul și împărăteasa pe fiul lor cu fata din casă a împărătesei și hotărâră și nunta.

Când începură a face poftirile la nuntă, logodnica fiului de împărat se ruga cu cerul, cu pământul ca la nuntă să poftască și pe împăratul cutare, pe tatăl ei adică; se feri însă d-a spune cuiva că este fata aceluia împărat. Socrii primiră să-i facă voia și poftiră la nuntă și pe acel împărat.

În ziua cununiilor veniră toți musafirii la nuntă. Se începură veselile și ținură toată ziua, ca la împărați, de! Ce să zici? Seara se întinse o masă d-alea împărăteștile, cu fel de fel de mâncări, de băuturi, de plăcinte și de alte bunătăți, de să-ți lingi și degetele când le vei mânca.

Mireasa poruncise bucătarilor ce bucate să gătească. Ea însă cu mâna ei găti deoparte toate acele feluri de mâncare numai pentru un musafir. Apoi dete poruncă unei slugi credincioase ca să bage bine de seamă ca, aducând la masă bucatele gătite de dânsa, să le puie dinaintea împăratului poftit după rugăciunea ei. Dară să îngrijăască să nu le puie dinaintea altcuiva, că e primejdie de moarte. Sluga cea credincioasă făcu întocmai precum i se poruncise.

După ce se așezară toți poftiții la masă, începură a mânca și a se veseli cât nu se poate spune. Împăratul cel poftit, adică tatăl miresei, mânca și nu prea. Încă de când venise, el se tot uita la mireasă și pare că-i zicea inima ceva, dară nu-i venea să creadă ochilor. Pasămite, el își semuia copila, și neputându-și da seamă de cum ajunsese ea să se mărite după un fecior de împărat, nu cuteză să zică nimănui nimic. Vezi că trudele și necazurile ce suferise biata fată o schimbaseră de cum o știa tată-său. Și, îndemnându-se de pofta cu care mâncau mesenii, ar fi voit și dânsul să mănânce și să se veselească; dară după ce gustă o dată sau de două ori din bucate, se opri. Sluga care îi aducea bucatele le ridica întregi, neatinse. Se mira acest împărat cum de toți mesenii mănâncă cu poftă niște bucate care pentru dânsul n-aveau niciun gust. Se încumese și întreabă pe vecinul din dreapta. Acesta îi răspunse că astfel de bucate bune n-a mâncat de nu ține minte. Gustă și împăratul din talerul vecinului, și văzu că bucatele sunt bune. Asemenea făcu și la vecinul din stânga. Îi lăsa gura apă după bucatele cele bune ce gustase de la vecini; foamea îi da zor să îmbrace și el; dară cine putea să mănânce bucatele ce i se aducea, lui? Rabdă ce rabdă; de rușine lua el câteodată și din bucatele ce i se aduceau, ca să nu se facă de râs între meseni, dar încolo nimic. În cele din urmă, nu se mai putu opri, și ridicându-se în sus, zise cu glas mare:

– Bine, împărate, m-ai chemat la nunta fiului tău ca să-ți bați joc de mine? – Vai de mine, măria-ta! Cum se poate să-ți treacă prin gând una ca aceasta? După cum se vede toată adunarea, te cinstesc și pe dumneata ca pe toți ceilalți împărați, fără deosebire. – Ba să mă ierți, împărate, bucatele tuturor mesenilor sunt bune de mâncat, numai ale mele nu. Se făcu foc de supărare împăratul socru și porunci ca numaidecât să vie bucătarii să-și dea seamă de ceea ce au făcut, și vinovații să se dea morții.

Știți ce era? Iaca mireasa gătise toate bucatele pentru tată-său fără sare, ci numai cu miere și cu zahăr. Chiar sarnița de dinaintea lui era plină cu zahăr pisat, și degeaba lua bietul împărat cu cuțitul din sarniță ce credea el că este cu sare și punea în bucate, ele, în loc să se facă mai bune de mâncare, se făceau și mai dulci de pe cât erau, și mai cătrânite.

Atunci se ridică mireasa în sus și zise împăratului socru: – Eu am gătit bucatele pentru împăratul ce s-a supărat, și iată pentru ce am făcut-o: Acest împărat este tată-meu. Noi eram trei surori în casa părintească. Tata ne-a întrebat într-o zi cum îl iubim noi. Surorile mele cel mai mari, una îi răspunse că îl iubește ca mierea, alta ca zahărul. Eu îi zisei că îl iubesc ca sarea în bucate. Așa am socotit eu că nu se poate mai multă iubire decât aceasta! Tata s-a supărat pe mine și m-a gonit din casă. Dumnezeu nu m-a lăsat să piei și, prin muncă, cinste și hărnicie, am ajuns unde mă vedeți. Acum am vrut să dovedesc tatei că, fără miere și fără zahăr, poate omul să trăiască, dar fără sare nu, d-aia i-am gătit bucatele fără sare. Judecați dumneavoastră cu minte împărătească cine a avut dreptate.

Toți mesenii într-o glăsuire găsiră cu cale că pe nedrept a fost fata gonită din casa părintească. Atunci tatăl fetei mărturisi că n-a știut să prețuiască duhul fetei sale și și-a cerut iertăciune. Fata, și ea, i-a sărutat mâna și și-a cerut și dânsa iertăciune dacă fapta ei l-a supărat. Și se puseră pe o veselie și pe o petrecere de se duse vestea în lume. Tatăl fetei se veselea, nu se veselea, dar socrul știu că se veselea și se mândrea că a dobândit o așa noră, și de viță bună, și înțeleaptă și harnică.

Eram și eu la nuntă împreună cu cheleșul acela care se tupilează printre d-voastră, cinstiți boieri. Multe ciolane, doamne, mai căzură de la acea masă, și, care cum cădea, tot în capul chelului le da.

Și încălecai p-o șea, și v-o spusei d-voastră așa.

Și încălecai p-o lingură scurtă, să trăiască cine ascultă.

Și mai încălecai p-un fus, să trăiască și cine a spus.

Sfatul mamei este bun

de Florin Iordănescu

Mama mea m-a învățat
Ca să fiu mereu curat.
Serile și dimineața
Îmi spăl mâinile și fața.

Mi-a mai spus mama așa:
„Înainte de-a mânca,
Te speli bine cu săpun!”
Sfatul mamei este bun.

Pe urechi mă spăl, pe gât,
E destul numai atât?
Nu-i destul, că peste zi
Mă pot iarăși murdări.

Și la masă când mă cheamă,
Eu de sfatul ei țin seamă,
Ca orice copil cuminte,
Îmi spăl mâinile-nainte.

O plimbare prin oraș

În pădure e mare sărbătoare. Toate animalele s-au adunat să-l sărbătorească pe Bunny, un iepuraș care tocmai împlinise cinci anișori. Bunny era tare neastâmpărat și întotdeauna intra într-o belea din cauză că nu-i asculta pe părinții săi.

De ziua lui a primit de la părinți o bicicletă cu care s-a hotărât să străbată toată pădurea. Cum mergea el așa, a văzut în depărtare cum se înălțau falnicele clădiri ale orașului de lângă pădure.

Atras de aventură, Bunny s-a hotărât să meargă cu bicicleta până în oraș, să-l vadă mai de aproape, dar cum a ajuns în oraș, s-a speriat teribil de claxonul unei mașini care-i venea din față. A ocolit mașina și a vrut să se întoarcă în pădure, dar o altă mașină l-a claxonat și zgomotul asurzitor l-a făcut să cadă de pe bicicletă. Speriat, și-a abandonat bicicleta și a luat-o la fugă pe străzi, ascunzându-se după un camion. Nu bine a respirat ușurat, că un nor uriaș de fum a ieșit din țeava de eșapament a camionului și l-a speriat din nou pe bietul iepuraș. Bunny a început să tușească înecându-se și a luat-o din nou la fugă pe străzi. Alergând el așa, a văzut la un moment dat mai mulți copaci, și crezând că este pădurea, a alergat fericit printre ei.

Aici, alte zgomote asurzitoare l-au speriat la culme. O mulțime de copii se afla în parc și se dădea în leagăne. Speriat, iepurașul s-a ascuns după un copac, dar un copil l-a prins de urechi și a început să-i strige de bucurie pe ceilalți copii: „Ia priviți ce am găsit eu!” Și toți copiii s-au înghesuit să-l privească țipând și râzând de bucurie, încercând să pună mâna pe el.

„E al meu, eu l-am găsit!”

„Hai să ne jucăm cu el!”, zise un alt copil.

„Să-i legăm o fundă roșie la gât!”, a zis o fetiță.

Speriat, iepurașul s-a zbatut până a căzut din mâinile băiețelului. Când a simțit iarba sub picioare, a luat-o la fugă printre copaci. Și a tot alergat el prin parc până a obosit. Atunci s-a oprit lângă un pom și a zis:

„Ce foame mi s-a făcut... Dar iarba asta e plină de hârtii și nu e așa bună la gust ca cea din pădure. Vreau înapoi la căsuța mea din pădure!”

Plângând, iepurașul a pornit din nou la drum, cu speranța că va ajunge acasă. Și cum tot mergea el, a văzut un lac.

„După atâta drum, mi s-a făcut sete. Oare e bună apa din lac?”

Dar cum a luat o înghițitură de apă, a și scuipat-o din gură.

„Ce gust rău are apa asta! Dar nici nu e de mirare, uite ce mizerii au aruncat oamenii în apă: hârtii, flacoane, ghete, de parcă n-ar avea coșuri de gunoi. Ce urât e orașul, de departe părea o cetate măreață cu multe turnuri, dar în realitate nu e decât un oraș poluat de zgomote și de gunoaiile aruncate de oameni peste tot. Mai bine e în pădurea mea, unde iarba e fragedă, curată și are un gust atât de dulce. În pădurea mea, pârâul are apa cristalină și susură de bucurie că e limpede. Acolo, toate animalele sunt fericite și au grijă de mediul înconjurător.”

La un moment dat, iepurașul a văzut-o zburând peste oraș pe prietena lui Bubu, o bufniță.

„Bubu, uită-te jos, sunt eu, Bunny. Ajută-mă, te rog, să ajung acasă, căci m-am rătăcit.”

„Bunny, ce cauți aici în oraș? Părinții tăi te caută disperati în toată pădurea.”

„Mă plimbam cu bicicleta mea cea nouă și m-am rătăcit. Vreau acasă la familia mea. Ajută-mă, te rog, că se întunecă și mi-e frică!”

„Bine, te conduc eu până la pădure și de acolo te descurci singur.”

Așa a ajuns iepurașul Bunny acasă teafăr, cu ajutorul bufniței. Când și-a revăzut părinții, le-a sărit în brațe și le-a promis că nu va mai pleca singur din pădure.

A doua zi, și-a adunat prietenii din pădure și au hotărât să apere cu orice preț pădurea de toți cei care vor încerca să o polueze.

Toamna

de Elena Dragoș

Zboară frunzele în vânt,
Ce frumos cad la pământ!
Toamna iarăși a sosit,
Mic și mare-i mulțumit.

Noi cu toții ne-adunăm,
Desenăm, lucrăm, pictăm.
Vremea trece cu folos,
Chiar de-i timp urât, ploios.

Toamna

de Demostene Botez

Toți acei ce-ntreaga vară
Au lucrat, din zori în seară,
Toamna cu roade bogate,
Au și fructe, și bucate.

Mere, pere în panere,

Prune bune și alune,
Și gutui amăru
Cu puf galben ca de pui
Și tot felul de legume,
De nu le mai știi pe nume.

SUPA DE ZARZAVAT

de Otilia Cazimir

S-a dus gospodina să ia zarzavat,
Și vine acasă cu coșu-ncărcat
Cu morcovi,
Cu varză,
Cartofi,
Pătrunjel,
Cu sfeclă,
Cu ceapă,
Că toate-s la fel!
Și toate încep să se certe pe masă:
-Ba, eu sunt mai dulce! - Ba, eu mai frumoasă!
Dar morcov
Sau varză,
Cartof,
Pătrunjel,
Ori sfeclă,
Ori ceapă, -
Nu-s toate la fel?
Le ia gospodina pe rând să le spele,
Pe urmă le taie bucăți - bucățele:
Și morcov,
Și varză,
Cartof, Pătrunjel,
Și sfeclă,
Și ceapă, -
Pe toate la fel!
Pe oala în clocot capacul tresaltă,
Și fierb sărăcuțele, fierb laolaltă:
Și morcov,
Și varză,
Cartof, Pătrunjel,
Și sfeclă,
Și ceapă, -
Fierb, toate la fel!
Pe urmă, tac toate .. Ce vreți să mai spună?
Căci supă-i pe masa, și-i strașnic de bună!

Soarele

de Sen Alexandru

Vrednic e bătrânul soare
Și e bun ca fiecare.
Dă căldură și lumină,
Crește floarea în grădină,
Gâze, fluturi, puișori
Și bujori
În obrăjori.

Și-l cunoaște pe Ionică
Mai demult, din grupa mică.
„Eu”, mi-a spus bătrânul soare,
Îl voi trece în grupa mare.”

Rilă-Iepurilă

de Irimie Străuț

Rilă-Iepurilă este foarte răsfățat și răzgâiat, toate voia să i se facă pe plac, altfel stârnea un tărăboi de se auzea din crâng până în oraș.

Când a ajuns în grupa mare, a zis că de acum este suficient de mare ca să facă tot ce dorește. De aceea, într-o zi, când tatăl său i-a propus să-l ducă cu mașina în excursie la munte, fiind invitat să stea pe bancheta din spate, Rilă-Iepurilă a refuzat:

— Nu și nu! Eu vreau să stau în față măcar până la pădure...

Tatăl său i-a explicat cu răbdare:

— Dacă te las în față, voi fi amendat de Poliție pentru că nu ai decât șase ani și copiii nu au voie să stea pe scaunul din față al autoturismelor nici dacă își pun centurile de siguranță.

— Nu se poate, vreau să stau în față pentru că și pe bicicletă m-ai plimbat în față. Vreau în față, vreau în față!

— Da, recunosc, pe bicicletă pot să te duc în față pentru că ai numai șase ani, dacă ai fi avut mai mult de șapte ani nu te-aș fi putut plimba pe scaunul din față al bicicletei, special pus acolo pentru tine. În mașină este interzis copiilor să stea pe scaunul din față, ți-am mai spus asta.

Fără să asculte spusele tatălui, iepurașul strigă cu toată puterea:

— Vreau în față, vreau în față!

Plictisit să-l audă urlând, tatăl l-a lăsat să stea pe scaunul din față al mașinii și au pornit în excursie. Deodată, în fața mașinii a apărut un urs! O frână bruscă și ursul a scăpat nevătămat, dar un țipăt ascutit a umplut toată șoseaua. Ce s-a întâmplat?

La frâna bruscă pusă de șofer, Rilă-Iepurilă a ajuns cu boticul în parbriz, iar fruntea a atins capota mașinii, iepurașul simțind imediat cucuiele ce-l vor face să semene cu un iedut neastâmpărat.

De la această întâmplare este suficient ca tatăl să-i dea un sfat pentru ca Rilă-Iepurilă să îl urmeze, convins fiind că cei mari ne sfătuiesc numai de bine!

Ninge!

de Otilia Cazimir

Ssst!... Maicuta gerului,
Cu manuta inghetata,
Bate-n poarta cerului
Si intreaba suparata:

- Unde-s stelele de sus?
- Iaca, nu-s!

Vantul rau le-a scuturat
Si le-mprastie prin sat.

Uite una: s-a desprins
Dintr-o margine de nor
Si coboara-ncetisor...

- Oare-a nins?

E un fulg si-i cel dintai
Si aduce-n vant ninsoare,
Drumuri albe peste vai,
Ras curat in ochii tai,
Sanioare,
Zurgalai...

Iarna pe uliță

de George Coșbuc

A-nceput de ieri să cadă
Câte-un fulg, acum a stat,
Norii s-au mai răzbunat
Spre apus, dar stau grămadă
Peste sat.

Nu e soare, dar e bine,
Și pe râu e numai fum.
Vântu-i liniștit acum,
Dar năvalnic vuiet vine
De pe drum.

Sunt copii. Cu multe sănii
De pe coastă vin țipând,
Și se-mping, și sar râzând:
Prin zăpadă fac mătăanii
Vrând-nevrând.

Gură fac ca roata morii;
Și de-a valma se pornesc,
Cum prin gard se gâlcesc
Vrăbii gureșe, când norii
Ploi vestesc.

Cei mai mari acum, din sfadă,
Stau pe-ncăierate puși;
Cei mai mici, de foame-aduși,
Se scâncesc și plâng grămadă
Pe la uși.

Colo-n colț acum răsare
Un copil, al nu știu cui;
Largi de-un cot sunt pașii lui,
Iar el mic, căci pe cărare
Parcă nu-i.

Haina-i măturând pământul
Și-o târăște-abea-abea:
Cinci ca el încap în ea;
Să mai bată, soro, vântul,
Dac-o vrea!

El e sol, precum se vede,
Mă-sa l-a trimis în sat,
Vezi, de aceea-i încrunțat,
Și s-avântă, și se crede
Că-i bărbat;

Cade-n brânci și se ridică,
Dând pe ceafă puțintel
Toata lâna unui miel:
O căciulă mai voinică
Decât el.

Și tot vine, tot înoată,
Dar deodată cu ochi vii,
Sta pe loc – să mi te ții!
Colo, zgomotoasă gloată
De copii!

El degrabă-n jur chitește
Vrun ocol, căci e pierdut,
Dar copiii l-au văzut!
Toata casa năvălește
Pe-ntrecut.

Uite, mă, căciula, frate,
Mare cât o zi de post -
Aoleo, ce urs mi-a fost!
Au sub dânsa șapte sate
Adăpost!

Unii-l iau grăbit la vale,
Alții-n glumă parte-i țin -
Uite-i, fără pic de vin
S-au jurat să-mbete-n cale
Pe creștin!

Vine-o babă-ncet pe stradă
În cojocul rupt al ei
Și încins cu sfori de tei.
Sta pe loc acum să vadă
Și ea ce-i.

S-oțerește rău bătrâna
Pentru micul Barbă-Cot.
Ați înnebunit de tot –
Puiul mamei, dă-mi tu mâna
Să te scot!

Cică vrei să stingi cu paie
Focul când e-n clăi cu fân,
Și-apoi zici că ești român!
Biata bab-a-ntrat în laie
La stăpân.

Ca pe-o bufniț-o-nconjoară
Și-o petrec cu chiu, cu vai,
Și se țin de dânsa scai.
Plină-i strîmta ulicioară
De alai.

Nu e chip să-i faci cu buna
Să-și păzească drumul lor!
Râd și sar într-un picior,
Se-nvârtesc și țipă-ntruna
Mai cu zor.

Baba și-a uitat învățul:
Bate-njură, dă din mâni:
„Dracilor, sunteți păgâni?
Maica mea! Să stai cu bățul,
Ca la câni!”

Și cu bățul se-nvârtește
Ca să-și facă-n jur ocol;
Dar abia e locul gol,
Și mulțimea năvălește
Iarăși stol.

Astfel tabăra se duce
Lălăind în chip avan:
Baba-n mijloc, căpitan,
Scuipă-n sân și face cruce
De satan.

Ba se răscolesc și câinii
De prin curți, și sar la ei.
Pe la garduri ies femeii,
Se urnesc mirați bătrânii
Din bordei.

Ce-i pe drum atâta gură?
Nu-i nimic. Copii ștregari.
Ei, auzi! Vedea-i-aș mari,
Parcă trece-adunătura
De tătari!

Otilia Cazimir - La drum
Mos-Craciun, la urcus,
S-a pornit cu sacu-n spate.
Drumu-i rau, si-i lunecus,
Si mosneagul nu mai poate,

Lung se uita indarat,
Scuturandu-si barba rara
De omat,
Si ofteaza sub povara:

--Greu tatuca, greu de tine!
Iaca, stau si ma socot
Daca nu cumva-i mai bine
Sa ma mut mai catra vara,
Ca-s batran si nu mai pot!...

Țara mea

de Otilia Cazimir

Frumoasă mi-e țara străveche,
Întinsă pe munți și pe văi,
Cu fete cu flori la ureche,
Cu mândri și ageri flăcăi!
Frumoasă mi-e țara cea nouă,
Când râde cu răs tineresc,
Cum râde grădina când plouă
Și florile când înfloresc.

Bronto, un dinozaur încă mic

Text: Valentin Nicolau

Pentru Ana, Andra și Radu

A fost odată ca niciodată, pe când omul nu se născuse și nu avea cine să vadă toate acestea, o altfel de lume. Dacă cerul era la fel de albastru, în schimb, plantele creșteau mult mai înalte și mai bogate în sevă, iar animalele care populau Pământul ne-ar părea astăzi ciudate. Nici când nu s-au pomenit creaturi mai înalte, mai lungi și mai grele ca în acele vremuri pe care oamenii mari le numesc Jurassic. Plantelor le-au spus în fel și chip, nume complicate, ca la Grădina Botanică, iar animalelor ciudate și uriașe le-au zis dinozauri, ceea ce ar însemna șopârle teribile, înspăimântătoare. Dar nu vă speriați, nu erau neapărat animale rele sau, oricum, nu erau toate rele. Cum altfel să le fi spus când știi că o șopârlă e astăzi cât palma și tu ești obligat să-ți închipui că ar fi fost cândva cât casa. Și aflați că erau atât de uriașe, încât, dacă v-ați putea așeza alături de ele, ați părea pitici, exact ca piticii din alte povești.

Dar și când ești un pui de dinozaur lumea tot mare ți se pare, așa cum i se părea și micului Bronto în acele zile în care părinții lui, din familia Brontosaurus, hotărâseră că el poate să părăsească voios cuibul, lăsând în urmă coaja oului din care ieșise.

Bronto nu înțelegea de ce trebuie să plece din locurile acelea atât de plăcute, cu frunze verzi și zemoase, cu cotloane furișate printre liane și trunchiuri groase, cu scoarță dulce.

- Fiule, nimeni pe lumea asta nu poate sta locului. Mai ales când trebuie să cunoști obiceiurile noastre și ale celorlalte familii. Să cunoști viața - cu bunele și relele ei.

Micul Bronto era un copil cuminte și își asculta părinții. Dacă tatăl său îi spunea că așa este bine, însemna că, într-adevăr, așa este bine. Îi părea rău după locurile de joacă pe care le îndrăgise, dar credea că e interesant să cunoască și alte văi, cu poienițe poate și mai grozave. Astfel, familia Brontosaurus porni la drum în lungul râului. Din când în când făceau pauze, timp în care mama și tatăl lui Bronto îi destăinuiau secretele altor plante, obiceiurile altor animale și îl învățau de ce fulgeră când fulgeră și cum trebuie să te adăpostești când tună și plouă. Însă, la un moment dat, mare bucurie! Se întâlneau cu familia Diplodocus, rudele lor dragi. Erau cei mai lungi dinozauri din câți existaseră vreodată, foarte prietenoși, dar, mai cu seamă, plăcută surpriză, aveau un fiu de aceeași vârstă cu Bronto, pe nume Diplo. Vă închipuiți că Bronto și cu Diplo se împrietenuiră imediat.

- Tu de ce ai gâtul și coada mai mari ca ale mele? îl întrebă Bronto.

- Fiindcă sunt mai mare.
- Minți. Tata mi-a spus că suntem de-o seamă.
- Atunci, pentru că...
- Nici tu nu știi. Asta e. Poate din lăcomie, poate că ai mâncat prea mult.

Diplo chiar nu știa de ce era așa de lung și, oricum, nici n-avea mare importanță. Se uitară pe furis la părinții lor, care se puseseră pe vorbă, și apoi o șterseră într-un luminiș grozav, cu flori multe și găze zumzăitoare.

- Ce gălăgie fac chestiile astea mici!
- Cred că sunt păsări.
- Habar n-ai! Sunt insecte. Mi-a spus mie mama. Dar ierburile astea or fi bune de mâncat?... Diplo, auzi ce te întreb?

- Nu știu. Mai bine uită-te într-acolo. Acolo, după tufiș. Vezi ce văd și eu?
- Îhâm...

Dintr-o tufă de ferigi uriașe îi pândea o pereche de ochi. Era un animal mic, poate tot un pui, ridicat pe picioarele din spate și sprijinit în coadă ca pe un al treilea picior. În labele din față, ceva mai mici, ținea bine o ramură plină cu frunze care ar fi trebuit să-l ascundă.

- E un Tyranosaurus pui, șopti Diplo.
- Ce-a aia?
- Tyranosaurus e o familie de dinozauri răi. Mănâncă numai carne, dinozauri sau alte animale. Adevărate bestii.
- De unde știi? întrebă curios Bronto.
- Mi-a spus tata. Mi-a povestit că odată s-a bătut cu un Tyranosaurus. Este crud și rău la suflet. Nu e blând ca noi, care mâncăm numai iarbă și frunze. Hai să fugim!
- Ce de lucruri știi... Așteaptă-mă!

O luară la fugă amândoi, strigându-și desperați părinții.

- Mamă, tată! țipau ei, alergând cu gâtul întins și ochii îngroziți.

Sub privirile îngrijorate ale părinților, Diplo se împiedică, se lovi la o lăbuță și își prinse coada între două crengi.

- E un Tyranosaurus! țipă Diplo.
- Gata, gata, liniștiți-vă, strigă tatăl Diplodocus. L-am zărit și noi pe Tyranosaurus.

Să mergem, plecăm de aici!

Într-adevăr, nu departe de ei, tatăl Tyranosaurus răgea fioros chemându-și odrasla. Era teribil, te înfiora numai când îi priveai colții uriași înșirați pe fălcile amenințătoare.

- Auzi, să mănânci carne de dinozaur! spuse tatăl Brontosaur gâfâind de atâta alergat.

- Și puiul lui e o bestie? întrebă Bronto răsufând din greu.
- La vârsta asta, poate că nu, dar o să devină, îi răspunse mama. Noi trebuie să ne ferim din calea lor. Ai înțeleș, Bronto?

- Da, mamă.

- Uite, până și familia Stegosaurus fuge de frica lor și arată către o altă familie prietenă ce venea speriată în urmă. Dar cred că am alergat destul.

Atunci se opriră toți șase gâfâind și privind înapoi la familia Stegosaurus care se apropia cu sufletul la gură.

- Diplo, tu ai mai văzut asemenea arătări? întrebă Bronto.
- Nu. Ce ciudați sunt, hai să-i vedem!
- Mami, avem voie să mergem mai aproape de indivizii ăia cu zorzoane?
- Bronto, nu fi obraznic! îl certă mama. Nu este frumos să vorbești așa. Cei din familia Stegosaurus, chiar dacă sunt altfel plăsmuiți decât noi, tot rude ne sunt.
- Ce caraghioși! Parcă ar avea pietre pe spinare, comentă Diplo.
- Terminați cu obrăzniciiile, interveni tatăl Diplodocus. Mergeți și vă jucați cu fiica lor.

- Aia mică și colțuroasă e fata lor?
- Bronto!

- Da, tată. Mergem să ne jucăm cu fiica lor, răspuse Bronto cuminte, urnindu-se din loc.

- Salut. Eu sunt Bronto.

- Eu sunt Diplo.

- Salut, eu sunt Bronto! N-auzi? Tu cine ești?

- Stega.

- E cam timidă, sugeră Bronto.

- Îți plac frunzele moi? întrebă Diplo.

- Da.

- Atunci, hai la tufa aia de lângă apă, că mi-e o sete...

Bronto o zbughi spre pârâu.

- Nu într-acolo, spuse Stega. Veniți cu mine la lacul din pădure, unde m-așteaptă Tricer.

- Măi, să fie! Bronto, dar fetița asta nu e mută!

- Da, are limbă. Și cine e Tricer? se interesă Bronto.

- Pe cât sunteți de obraznici, pe atât sunteți de fricoși. Dacă vreți să știți, Tricer e vărul meu. E din familia Triceratops.

- I-auzi, Bronto, ce zice de noi!

- Mofturi de fetiță răsfățată!

- Că voi tare mari mai sunteți, ce să zic! Am să-i spun lui Tricer să vă împungă cu coarnele lui. Are trei coarne, dintre care unul foarte mare. Sau, mai bine zis, o să-i crească foarte mare.

- Trei coarne?! se miră Diplo.

- Hai să-l vedem. Ne faci cunoștință cu el, Stega? întrebă Bronto.

- Depinde cât de nesuferiți o să fiți în continuare, răspuse Stega, bondoaca plină de plăci pe spinare și o luă la fugă spre lac.

- Promitem că n-o să te mai supărăm, o asigură Diplo, dar așteaptă-ne și pe noi. Și începură să alerge amândoi, reușind să o ajungă din urmă pe Stega chiar la malul apei.

- Bună, Tricer.

- Salut, Stega, ce-i cu voi?

- Ei sunt Bronto și Diplo.

- Salut, băieți. Haideți să vă bălăciți și voi, apa e așa de caldă.

- Bronto, dar chiar are trei coarne în vârful capului, se miră Diplo.

- Măi, să fie! Așa ceva nu-mi închipuiam să existe.

- Nu te superi că i-am adus și pe ei. Sunt un pic cam obraznici.

- Nu-i nimic, Stega. Așa sunt puștii care scot prima oară nasul în lume. Gata, amicilor, v-ați minunat destul, ajunge! Haideți în apă! Stega, ăștia sunt surzi?

- Poți să ai și cinci coarne, dar fii atent cum vorbești cu noi, se bosumflă Bronto țanțoș. Oi fi tu mai mare și mai umblat, dar...

- Gata, amice. Acum, zău, pierdeți vremea sub soare. Dar dacă vă place așa, rămâneți acolo. Hai, Stega, să ne bălăcim.

În timp ce Stega se arunca în apă, tufișul cu frunze mari și rotunde începu să se miște ușor.

- Ce-o fi? spuse speriat Diplo.

- Tricer, cine-i acolo? întrebă Bronto.

- Pesemne, micul Tyrano.

- Tyranosaurus! Să fugim, hai, Bronto, să fugim! țipă Diplo.

- Stați liniștiți, spuse calm Tricer, e și el un băiat ca și noi. Vrea să se joace și toată lumea fuge de el.

- Dar e rău și mănâncă numai carne, spuse indignat Diplo.

- E o bestie! completă Bronto.

- Măi băieți, înțelegeți că este ca noi. Deocamdată e doar un copil care vrea să se joace. Ia să vedeți.

- Tyrano! Tyrano! strigă Tricer. Hai să te joci cu noi. Hai să ne scaldăm.

Din tufiș apăru capul mare a lui Tyrano privind-i sfios și zâmbindu-le ca și cum le-ar cere iertare pentru gura imensă și colții săi ascuțiți.

- Vedeti? Ce v-am spus? Hai, Tyrano, vino. Nu fugim de tine. Tu nu ești băiat rău.

Haideți și voi, că altfel nu vine.

Bronto și Diplo înaintară cu teamă spre apă.

- Haideți odată! Îi rugă și Stega.

Tricer, Stega, Bronto și Diplo erau deja în apă până la gât și îl priveau pe Tyrano cum înainta încet, încet. Dar teama i se risipi imediat, după ce Tricer îl stropi, lovind cu coada în apă, iar el ripostă imediat agitându-și labele din față ridicând valuri cu crestele puzderie de stropi.

Așa se încinse o bălăceală în toată regula. Dar, nu după mult timp, deasupra lor începu să planeze o umbră amenințătoare. Un soi de pasăre, imensă și stranie, ca o șopârlă cu aripi enorme pornite din labele din față. Corpul i se prelungea într-o coadă subțire, iar labele din spate aveau gheare ascuțite, gata să înșface orice pradă. Doi ochi mari îi țintuiau pe cei cinci pui de dinozaur care încremeniseră, îngroziți. Și ciocul întredeschis lăsa să se vadă un șir de dinți acuțiți, gata să muște.

- E un Pteranodon, mai apucă să spună Tyrano și arătarea se și repezi asupra lui Bronto.

- Ajutor, ajutor! țipă Bronto.

Dar îngrozitoarea pasăre nu reușise să-l înhațe și tot bătea din aripi, pregătindu-se să-și reia atacul într-o planare mult mai rapidă și mult mai sigură.

Bronto era atât de înspăimântat, încât nici nu mai putea să strige după ajutor. Înghețase, vedea doar pliscul imens ce se căsca deasupra lui, ghearele negre și încordate pregătite să-l înșface, ochii sticloși ai păsării fixându-l rece, umbra aripilor ce se lăsa peste el ca o plasă întunecată, învăluindu-l fără scăpare.

În aceeași clipă se auzi un răget cumplit, ca un tunet. Era Tyrano, ridicat pe labele din spate, cu fălcile deschise pline de colți ascuțiți ca țepii, reușind să atingă în ultimul moment pasărea care nu mai apucă să-l prindă în gheare pe Bronto. Tyrano lovise năpraznic, zburându-i penele dintr-o aripă, iar arătarea dispăru în zbor, deasupra pădurii.

- Bravo, Tyrano! exclamă Stega. Ai fost grozav. Ești un băiat tare curajos.

- Amice, ești mare! Îl felicită Tricer. I-ai tras una de i-au mers fulgii.

- Ce puternic! Măi, să fie! completă Diplo.

- Ce v-am spus eu? E și el un copil care vrea să se joace. Toți copiii din lume sunt buni, indiferent cum arată sau ce fac părinții lor. Vedeti că am avut dreptate?

Stega și Diplo aprobară spusele lui Tricer, privind-l pe Tyrano cu multă simpatie și recunoștință. Numai Bronto stătea nemișcat, năuc după tot ce se întâmplase. Avea privirea fixă și dârdâia de-i clănțăneau dinții în gură.

- Gata, Bronto, a trecut. Era doar o pasăre urâtă și rea, încercă să-l liniștească Tyrano mângâindu-i cu lăbuța gâtul lung și întepenit. O atingere atât de caldă, încât Bronto simți cum încet, încet trupul i se dezgheață de spaima teribilă ce pusese stăpânire pe el.

- Mulțumesc, Tyrano. Mulțumesc mult, murmură Bronto.

- Ei, a fost o nimica toată. Acum hai la joacă.

Și repetă acea mișcare iute din labele din față, ridicând valuri și amuzându-se copios. Trezit de veselie celorlalți, Bronto plonjă în mijlocul grupului, stropindu-i puternic. Râdeau și se bucurau scaldându-se în apa lacului în acea după-amiază călduroasă, uitând de tot și de toate. Așa a început o prietenie care a durat mult timp, până în acea zi în care...

Dar asta este o altă poveste. Și până la ea s-au mai petrecut atâtea lucruri extraordinare cu Bronto și prietenii lui, pe care, poate, dacă veți fi cuminți, vi le voi povesti în altă seară.

Punguța cu doi bani

de Ion Creangă

Erau odată o babă și un moșneag. Baba avea o găină și moșneagul un cocoș; găina babei se oua de câte două ori pe fiecare zi și baba mânca o mulțime de ouă, iar moșneagului nu-i da nici unul. Moșneagul într-o zi pierdu răbdarea și zise:

— Măi, babă, mănânci ca în târgul lui Cremene. Ia dă-mi și mie niște ouă, ca să-mi prind pofta măcar.

— Da' cum nu! zise baba, care era foarte zgârcită. Dacă ai poftă de ouă, bate și tu cocoșul tău, să facă ouă, și-i mânca; că eu așa am bătut găina, și iacătă-o cum se ouă.

Moșneagul, pofticios și hapsân, se ia după gura babei și, de ciudă, prinde iute și degrabă cocoșul și-i dă o bătaie bună, zicând:

— Na! Ori te ouă, ori du-te de la casa mea, ca să nu mai strici mâncarea degeaba. Cocoșul, cum scăpă din mâinile moșneagului, fugi de-acasă și umbla pe drumuri, bezmetec.

Și cum mergea el pe-un drum, numai iată găsește o punguță cu doi bani. Și cum o găsește, o și ia în clonț și se întoarnă cu dânsa înapoi către casa moșneagului. Pe drum se întâlnește c-o trăsură c-un boier și cu niște cucoane. Boieriul se uită cu băgare de seamă la cocoș, vede în clonțu-i o punguță și zice vizitiului:

— Măi! Ia dă-te jos și vezi ce are cocoșul acela în plisc. Vizitiul se dă iute jos din capra trăsorei, și c-un feliu de meșteșug, prinde cocoșul și luându-i punguța din clonț o dă boieriului. Boieriul o ia, fără pă sare o pune în buzunar și pornește cu trăsura înainte. Cocoșul, supărat de asta, nu se lasă, ci se ia după trăsura, spuind neîncetat: Cucurigu! Boieri mari, dați punguța cu doi bani!

Boieriul, în ciudat, când ajunge în dreptul unei fântâni, zice vizitiului:

— Mă! Ia cocoșul ăsta obraznic și-l dă în fântâna aceea.

Vizitiul se dă iarăși jos din capră, prinde cocoșul și-l azvârle în fântână! Cocoșul, văzând această mare primejdie, ce să facă? Începe-a înghiți la apă; și-nghite, și-nghite, până ce-nghite toată apa din fântână. Apoi zboară de-acolo afară și iarăși se ia în urma trăsorei, zicând: Cucurigu! Boieri mari, dați punguța cu doi bani! Boieriul, văzând aceasta, s-a mirat cumplit și a zis:

— Mă! Da' al dracului cocoș e ăsta! Ei, lasă că ți-oi da eu ție de cheltuială, măi, crestatule și pintenatule!

Și cum ajunge acasă, zice unei babe de la bucătărie să ia cocoșul, să-l azvârle într-un cuptor plin cu jărat și să pună o lespede la gura cuptorului. Baba, căinoasă la inimă, de cuvânt; face cum i-a zis stăpânu-său. Cocoșul, cum vede și astă mare nedreptate, începe a vărsa la apă; și toarnă el toată apa cea din fântână pe jărat, până ce stinge focul de tot și se răcorește cuptiorul; ba încă face ș-o apăraie prin casă, de s-a îndrăcit de ciudă hârca de la bucătărie. Apoi dă o blandă lespezei de la gura cuptiorului, iese teafăr și de-acolo, fuga la fereastra boierului și începe a trânti cu ciocul în geamuri și a zice: Cucurigu! Boieri mari, dați punguța cu doi bani!

— Măi, că mi-am găsit beleaua cu dihania asta de cocoș, zise boieriul cuprins de mirare. Vizitiu! Ia-l de pe capul meu și-l zvârle în cireada boilor ș-a vacilor; poate vreun buhaiu înfuriat i-a veni de hac, l-a lua în coarne și-om scăpa de supărare. Vizitiul iarăși ia cocoșul și-l zvârle în cireadă! Atunci, bucuria cocoșului! Să-l fi văzut cum înghițea la buhai, la boi, la vaci și la viței; pân-a înghițit el toată cireada, ș-a făcut un pânțec mare, mare cât un munte! Apoi iar vine la fereastră, întinde aripele în dreptul soarelui, de întunecă de tot casa boierului, și iarăși începe! Cucurigu! Boieri mari, dați punguța cu doi bani!

Boieriul, când mai vede și astă dandanaie, crăpa de ciudă și nu știa ce să mai facă, doar va scăpa de cocoș. Mai stă boierul cât stă pe gânduri, până-i vine iarăși în cap una.

— Am să-l dau în haznaua cu banii; poate va înghiți la galbeni, i-a sta vreunul în gât, s-a îneca și-oi scăpa de dânsul.

Și, cum zice, umflă cocoșul de-o aripă și-l zvârle în haznaua cu banii; căci boieriul acela, de mult bănet ce avea, nu-i mai știa numărul. Atunci cocoșul înghite cu lăcomie toți banii și lasă toate lăzile pustii. Apoi iese și de-acolo, el știe cum și pe unde, se duce la fereastra boierului și iar începe: Cucurigu! Boieri mari, dați punguța cu doi bani!

Acum, după toate cele întâmplate, boierul, văzând că n-are ce-i mai face, i-azvârle punguța. Cocoșul o ia de jos cu bucurie, se duce la treaba lui și lăasă pe boier în pace. Atunci toate păsările din ograda boierească, văzând voinicia cocoșului, s-au luat după dânsul, de și se părea că-i o nuntă, și nu altceva; iară boieriul se uita galiș cum se duceau păsările și zise oftând:

— Ducă-se și cobe și tot, numai bine că am scăpat de belea, că nici lucru curat n-a fost aici! Cocoșul însă mergea Țanțoș, iar păsările după dânsul, și merge el cât merge, până ce ajunge acasă la moșneag, și de pe la poartă începe a cânta: „Cucurigu!!! Cucurigu!!!”

Moșneagul, cum aude glasul cocoșului, iese afară cu bucurie; și, când își aruncă ochii spre poartă, ce să vadă? Cocoșul său era ceva de speriat! Elefantul și se părea purice pe lângă acest cocoș; și-apoi în urma lui veneau cârduri nenumărate de păseri, care de care mai frumoase, mai cucuiete și mai bogate. Moșneagul, văzând pe cocoșul său așa de mare și de greoi, și încunjurat de-atâta amar de galițe, i-a deschis poarta. Atunci cocoșul i-a zis:

— Stăpâne, așterne un țol aici în mijlocul ogrăzii.

Moșneagul, iute ca un prâsnel, așterne țolul. Cocoșul atunci se așază pe țol, scutură puternic din aripi și îndată se umplu ograda și livada moșneagului, pe lângă paseri, și de cirezi de vite; iară pe țol toarnă o movilă de galbeni, care strălucea la soare de-ți lua ochii! Moșneagul, văzând aceste mari bogății, nu știa ce să facă de bucurie, sărutând mereu cocoșul și dezmiertzându-l. Atunci, iacă și baba vine nu știu de unde; și când a văzut unele ca aceste, numa-i sclipeau răutăcioasei ochii în cap și plesnea de ciudă.

— Moșnege, zise ea rușinată, dă-mi și mie niște galbeni!

— Ba pune-ți pofta-n cuiu, măi, babă! Când și-am cerut ouă, știi ce mi-ai răspuns? Bate acum și tu găina, să-ți aducă galbeni; c-așa am bătut eu cocoșul, știi tu din a cui pricină... și iaca ce mi-a adus!

Atunci baba se duce în poiată, găbuiește găina, o apucă de coadă și o ia la bătaie, de-ți venea să-i plângi de milă! Biata găină, cum scapă din mâinile babei, fuge pe drumuri. Și cum mergea pe drum, găsește și ea o mărgică și-o înghite. Apoi răpede se întoarce acasă la babă și începe de pe la poartă: „Cot, cot, cotcodac!” Baba iese cu bucurie înaintea găinei. Găina sare peste poartă, trece iute pe lângă babă și se pune pe cuibariu; și, după vrun ceas de ședere, sare de pe cuibariu, cotcodăcind. Baba atunci se duce cu fuga, să vadă ce i-a făcut găina!... Și, când se uită în cuibariu, ce să vadă? Găina se ouase o mărgică. Baba, când vede că și-a bătut găina joc de dânsa, o prinde și-o bate, și-o bate, pân-o omoară în bătaie! Și așa, baba cea zgârcită și nebună a rămas de tot săracă, lipită pământului. De-acu' a mai mânca și răbdări prăjite în loc de ouă; că bine și-a făcut răs de găină și-a ucis-o fără să-i fie vinovată cu nimica, sârmana!

Moșneagul însă era foarte bogat; el și-a făcut case mari și grădini frumoase și trăia foarte bine; pe babă, de milă, a pus-o găinăriță, iară pe cocoș îl purta în toate părțile după dânsul, cu salba de aur la gât și încălțat cu ciuboțele galbene și cu pinteni la călcăie, de și se părea că-i un irod de cei frumoși, iară nu cocoș de făcut cu borș.

Ursul păcălit de vulpe

de Ion Creangă

Era odată o vulpe vicleană, ca toate vulpile. Ea umblase o noapte întreagă după hrană și nu găsisese nicăiri. Făcându-se ziua albă, vulpea iese la marginea drumului și se culcă sub o tufă, gândindu-se ce să mai facă ca să poată găsi ceva de mâncare.

Șăzând vulpea cu botul întins pe etichete de dinainte, îi vine miros de pește. Atunci ea rădică puțin capul și, uitându-se la vale, în lungul drumului, zărește venind un car tras de boi.

— Bun! gândi vulpea. Iaca hrana ce-o așteptam eu. Și îndată iese de sub tufă și se lungește în mijlocul drumului, ca și cum ar fi fost moartă.

Carul apropiindu-se de vulpe, țăranul ce mână boii o vede și, crezând că-i moartă cu adevărat, strigă la boi: Aho! Aho! Boii se opresc. Țăranul vine spre vulpe, se uită la ea de aproape și, văzând că nici nu suflă, zice: Bre, da' cum naiba a murit vulpea asta aici?! Ti!... Ce frumoasă cațaveică am să fac nevestei mele din blana istui vulpoi! Zicând așa, apucă vulpea de după cap și, târând-o până la car, se opintește și-o aruncă deasupra peștelui. Apoi strigă la boi: „Hăis! Joian, cea! Bourean” Boii pornesc.

Țăranul mergea pe lângă boi și-i tot îndemna să meargă mai iute, ca să ajungă degrabă acasă și să ieie pelea vulpii.

Însă, cum au pornit boii, vulpea a și început cu picioarele a împinge peștele din car jos. Țăranul mână, carul scârțâia, și peștele din car cădea.

După ce hoța de vulpe a aruncat o mulțime de pește pe drum, bineșor sare și ea din car și, cu mare grabă, începe a strânge peștele de pe drum. După ce l-a strâns grămadă, îl ia, îl duce la vizuina sa și începe a mânca, că tare-i mai era foame!

Tocmai când începuse a mânca, iaca vine la dânsa ursul.

— Bună masă, cumătră! Ti!!! Da' ce mai de pește ai! Dă-mi și mie, că tare mi-i poftă!

— Ia mai pune-ți pofta-n cuiu, cumătre, că doar nu pentru gustul altuia m-am muncit eu. Dacă ți-i așa de poftă, du-te și-ți moaie coada-n baltă, ca mine, și-i avea pește să mănânci.

— Învață-mă, te rog, cumătră, că eu nu știu cum se prinde peștele.

Atunci vulpea rânji dinții și zise: Alei, cumătre! Da' nu știi că nevoia te duce pe unde nu-ți e voia și te-nvață ce nici gândești? Ascultă, cumătre: vrei să mănânci pește? Du-te desară la băltoaga cea din marginea pădurei, vâra-ți coada-n apă și stai pe loc, fără să te miști, până despre ziuă; atunci smuncește vârtos spre mal și ai să scoți o mulțime de pește, poate îndoit și-ntreit de cât am scos eu.

Ursul, nemaizicând nici o vorbă, aleargă-n fuga mare la băltoaga din marginea pădurei și-și vâra-n apă toată coada!...

În acea noapte începuse a bate un vânt răce, de îngheța limba-n gură și chiar cenușa de sub foc. Îngheată zdravăn și apa din băltoagă și prinde coada ursului ca într-un clește. De la o vreme, ursul, nemaiputând de durerea cozei și de frig, smuncește o dată din toată puterea. Și, sârmanul urs, în loc să scoată pește, rămâne făr' de coadă!

Începe el acum a mornăi cumplit și-a sări în sus de durere; și-n ciudat pe vulpe că l-a amăgit, se duce și-o ucidă în bătaie. Dar șireata vulpe știe cum să se ferească de mânia ursului. Ea ieșise din vizuină și se vârase în scorbura unui copac din apropiere; și când văzu pe urs că vine făr' de coadă, începu a striga:

— Hei, cumătre! Dar ți-au mâncat peștii coada, ori ai fost prea lacom și-ai vrut să nu mai rămâie pești în baltă?

Ursul, auzind că încă-l mai ie și în răs, se înciudează și mai tare și se răpede iute spre copac; dar gura scorburei fiind strâmtă, ursul nu putea să încapă înlăuntru. Atunci el caută o creangă cu cârlig și începe a cotrobăi prin scorbură, ca să scoată vulpea afară și să-i deie de cheltuială... Dar când apuca ursul de piciorul vulpei, ea striga: „Trage, nătărăule! Mie nu-mi pasă, că tragi de copac...” Iar când anina cârligul de copac, ea striga: „Valeu, cumătre! Nu trage, că-mi rupi piciorul!”

În zadar s-a năcăjit ursul, de-i curgeau sudorile, că tot n-a putut scoate vulpea din scorbura copacului.

Și iaca așa a rămas ursul păcălit de vulpe!

Aventura broscuței

de Tiberiu Jugănar

O broscuță și-un broscoi
Au ieșit dintr-o băltoacă
Și se zbenguie-amândoi
Ca prietenii de joacă.
Merg în salturi, se agită,
Se distrează foarte bine,
De pe pajiștea-nflorită
Aud zumzet de albine.
Dar broscuța cea voioasă
Se întreabă cu temei:
„M-am îndepărtat de casă,
Ce-or spune părinții mei?”
Pe asemenea căldură
Le lipsește bălăcitul,
Limba se usucă-n gură,
Le-a pierit orăcăitul.
Se târăsc spre baltă jalnici,
Drumul pare chiar mai lung,
Nu mai țopăie zburdalnici,
Cred că nici nu mai ajung.
S-au salvat cu greu micuții
Și-acum, de-i vei întreba,
Nu mai pleacă-n expediții
Chiar să-i roage cineva.

De ziua mamei

de Elena Farago

Eu nu sunt destul de mare
Ca să pot să-nvăț măcar,
De pe carte, o urare,
Și nu sunt destul de mare
Ca să-ți dau un dar.

Dar îți dau o sărutare,
Ici, pe obrăjor,
Și pe mâna asta care
Mă-ngrijește-n fiecare
Zi, cu-atâta dor!

Zile lungi și voie bună
Îți doresc eu mult,
Și mă rog de flori să-ți spună
Să mă ierți, mămică bună,
Că nu știu mai mult.

Primăvara

de Vasile Alecsandri

A trecut iarna geroasă,
Câmpul iar a înverzit,
Rândunica cea voioasă
La noi iarăși a sosit.

Dintr-o creangă-n alta zboară
Sturzul galben, aurit,
Salutare, primăvară,
Timp frumos, bine-ai venit!
Turturelele se-ngână,
Mii de fluturi vezi zburând
Și pe harnica albină
Din flori miere adunând.

Cântă cucu-n dumbrăvioară
Pe copacul înflorit,
Salutare, primăvară,
Timp frumos, bine-ai venit!

Ridichea uriașă

poveste populară

Bunicul a pus în grădiniță o ridiche și a crescut ridichea aceea mare, mare, cât capul omului, și mai mare. Într-o zi, bunicul a încercat să smulgă ridichea din pământ; și apucându-o de frunze trage și trage... iar ridichea nu s-a lăsat deloc.

Moșul a chemat și pe babă.

Baba s-a prins de mijlocul moșneagului, moșneagul de frunzele ridichii și trag, trag, dar ridichea nu s-a smuls. A chemat baba și o nepoată.

Nepoțica s-a prins cu amândouă mâinile de mijlocul babei, baba de moș și moșul de ridiche.

Trag, trag, trag, dar ridichea nu s-a smuls. Nepoțica a chemat cățelușul.

Cățelușul s-a agățat de poala nepoțicăi, nepoțica de mijlocul babei, baba de moș și moșul de ridiche și trag, trag, dar ridichea nu s-a smuls.

Iaca și pisica să ajute și ea la scos ridichea. Pisica s-a agățat de coada cățelului, cățelușul de poala nepoțicăi, nepoțica de mijlocul babei, baba de moșneag și trag, trag, trag, dar ridichea tot nu s-a smuls.

— Stați că mai aduc eu un tovarăș în ajutor! zice pisica. Și a chemat pe șoarece.

Se prinde șoarecele de coada pisicii, pisica de cățeluș, cățelușul de nepoțică, nepoțica de bunică, bunica de moș, moșul de ridiche și trag, trag... ridichea s-a smuls.

Muzicanții din Bremen

de Frații Grimm

A fost odată un om și omul ăsta avea un măgar, care de ani și ani tot cărase la moară saci cu grăunțe. Dar de la un timp bietului dobitoc i se împuținaseră puterile și nu mai era bun de nici o treabă. De aceea, stăpânul lui se gândi într-una din zile că n-ar mai avea nici un rost să strice pe el bunătate de nutreț.

Măgarul pricepu însă că nu-l așteaptă vremuri prea bune și, fără să mai adaste, își luă tălpășița spre orașul Bremen. Nu știu de unde-i venise-n gând că acolo s-ar putea face muzicant al orașului. După ce merse el o bucată de vreme, iată că dădu peste un ogar care zăcea întins pe-o margine a drumului, răsuflând din greu de parcă ar fi făcut ocolul pământului.

– Ce găfâi așa, mă Apucă-l-în-Colți? îl întrebă măgarul.

– Vai de păcatele mele, răspunse câinele, pentru că sunt bătrân și slăbesc din zi în zi tot mai mult și pentru că la vânătoare nu mă mai dovedesc bun de nici o ispravă, stăpânul meu și-a pus în gând să-mi facă de petrecanie, și atunci mi-am luat repede tălpășița. Dar vorba e cu ce-o să-mi câștig eu pâinea de-aci înainte?

– Știi ceva, îi spuse măgarul, eu mă duc la Bremen să mă fac muzicant. Hai cu mine, că s-o mai găsi și pentru domnia ta un loc în taraf! Eu o să cânt din lăută, iar tu o să bați la toba mare.

Câinelui îi plăcu propunerea, cum era să nu-i placă! și plecară împreună mai departe. Merșeră ei așa până ce întâlniră în drum o pisică. Și-avea pisica asta o mutră jalnică, de parcă tot îi ninge și-i ploua!

– Ei, Linge-Barbă, de ce-mi ești atât de tristă? Cine ți-a stricat socotelile? o întrebă măgarul.

– Cui i-ar arde să fie vesel, când i-a ajuns funia la par? răspunse pisica. Pentru că anii bătrâneții m-au cam adus de șale și mi s-au tocit colții și pentru că-mi place mai mult să mă tolănesc după cuptor și să torc decât să alerg după șoareci, stăpâna mea a vrut să mă înece. Am fugit eu de acasă la timp, nu e vorbă, dar stau, și mă socotesc: încotro s-o apuc acum?

– Hai cu noi la Bremen, că la serenade nu te-ntrece nimeni și cu siguranță c-o să-ți găsești și tu un loc în taraful orașului.

Pisica socoti că sfatul ăsta nu-i rău deloc și se alătură celorlalți doi. Și-au tot mers cei trei fugari, au tot mers și trecând ei prin fața unei curți au văzut cocoșat pe-o poartă un cocoș care striga "cucurigu" din toată puterea răunchilor.

– Ce ți s-a-ntâmplat de strigi așa, măi, cocoșule? îl întrebă măgarul. Astâmpără-te o dată, că împuiezi urechile oamenilor!

– Dau și eu de veste c-o să fie vreme frumoasă, dar la ce bun! spuse cu tristețe cocoșul. Măine-i duminică și ne vin oaspeți. Dar vezi că stăpână-mea nu se mai arată milostivă față de mine; i-a spus bucătăresei c-ar pofti să mă mănânce la masă, în ciorbă, așa că în seara asta o să mă scurteze de cap... Acu' nțelegi de ce strig așa? Strig și eu cât mai pot, cât mai sunt în viață...

– Păi bine, Creastă-Roșie, să te necăjești matale pentru atât! îl dojeni măgarul. Hai mai bine cu noi, la Bremen. Că oriunde ai merge, ceva mai bun decât moartea tot o să afli... Ai un glas care te unge și de te-ai învoi să cântăm împreună, ne-o asculta lumea cu gura căscată, zău așa!

Cocoșul găsi că propunerea urecheatului e cât se poate de nimerită și tuspatru o porniră la drum. Merșeră ei cât merșeră, dar cum nu putură ajunge la Bremen într-o singură zi, se văzură siliți să înnopteze într-o pădure. Măgarul și câinele își făcură culcușul sub un copac mare, iar cocoșul și pisica se cățărară în rămurișul bogat. Dar cocoșul nu fu mulțumit de culcuș și zbură mai sus, până-n vârful copacului, unde se simțea mai la adăpost. Înainte de a apuca să adoarmă, își mai roti o dată privirea în jur și deodată i se păru că zărește în depărtare o luminiță.

Atunci le strigă tovarășilor săi că nu prea departe de acolo trebuie să fie o casă, căci se zărește o lumină.

– Hai s-o întindem chiar acu' într-acolo, spuse cu hotărâre măgarul, că adăpostul ăsta nu prea e de soi!

Câinele era la fel de zorit; gândea că, de-ar găsi pe acolo niscaiva oase sau vreo bucățică de carne, i-ar prinde tare bine.

Porniră deci spre locul unde se vedea luminița și-n curând o văzură scânteind și mai puternic; și din ce se apropiau, lumina se făcea tot mai mare; în cele din urmă ajunseră la casa unor tâlhari, care era luminată ca ziua. Măgarul, ca fiind cel mai înalt dintre ei, se apropie de fereastră și privi înăuntru.

– Ce vezi acolo, măi, Urechilă? îl întrebă cocoșul.

– Ce văd? Apăi văd o masă încărcată cu mâncări și băuturi alese și niște tâlhari care stau în jurul ei și se înfruptă de zor.

– Așa ceva ne-ar prinde bine și nouă! zise cocoșul.

– Mai încape vorbă? Numai de ne-am vedea în locul lor! spuse măgarul, privind cu jind cum înfulecau tâlharii.

Chibzuiră ei în ce chip ar putea să-i pună pe tâlhari pe goană și, în cele din urmă, găsiră ce aveau de făcut. Măgarul își ridică picioarele dinainte și le propti de marginea ferestrei, câinele sări pe spinarea măgarului, pisica se cățara pe spatele câinelui, iar la urmă cocoșul își desfăcu aripile și, zburând, se așeză pe capul pisicii. Și așa cum erau orânduți, ca la un semn, porniră cu toții să cânte, fiecare pe viersul lui: măgarul răgea, câinele lătra, pisica

mieuna și cocoșul cucuriga. După ce făcură o cântare în toată regula, se năpustiră prin fereastră în odaie, de zăngăniră toate geamurile și se făcură țândări.

De spaimă, tâlharii săriră-n sus ca niște apucați și crezând că niscaiva stafii au năvălit în casă, fugiră îngroziți în pădure. Iar cei patru tovarăși se așezară la masă și, luând fiecare din ce mai rămăsese, se ghiftuiră de parcă i-ar fi așteptat un post de patru săptămâni.

După ce s-au ospătat în lege, cei patru muzicanți stinseră luminile și-și aleseră culcușul, fiecare după pofta inimii și după cum îi era firea.

Măgarul se culcă pe un maldăr de gunoi, câinele se făcu covrig după ușă, pisica se tolăni pe cuptor, lângă spuza caldă, iar cocoșul se cocoță pe o grindă de sub bagdadie. Și cum veneau de la drum lung și erau osteniți, adormiră repede.

După ce trecu miezul nopții, tâlharii văzură de departe că-n casă nu mai arde nici o lumină și că totul părea cufundat în tăcere. Atunci căpetenia le zise:

– Mi se pare că ne-am cam speriat de pomană! S-ar cuveni să ne rușinăm c-am fost așa de slabi de înger!

Și trimise pe unul de-ai lor să cerceteze ce se mai întâmpla pe acasă. Iscoada nu desluși nimic care să-l pună pe gânduri; casa părea cufundată în cea mai deplină liniște și, fără nici o grijă, intră în bucătărie și voi să aprindă o lumânare. Dând de ochii scânteietori ai pisicii, îi luă drept cărbuni aprinși și apropie de ei un băț de chibrit, ca să-l aprindă. Dar pisica nu înțelese de glumă; îi sări în obraz și începu să-l zgârie și să-l scuie. Tâlharul trase o sperietură zdravănă și dădu să iasă afară prin ușa din dos. Dar nu scăpă cu una-cu două. Câinele, care sta lungit după ușă, se repezi la el și-l mușcă de picior. O luă atunci la goană prin curte și, când trecu pe lângă maldărul de gunoi, îi arse măgarul o copită, de văzu stele verzi. Iar cocoșul, trezit de hărmălaia de-afară, începu să strige de pe grindă: "cucurigu, cucuriigu!"... Atunci tâlharul își luă picioarele la spinare și nu se opri decât în fața căpeteniei tâlharilor, căreia îi înșiră toate grozăviile prin câte trecuse.

– Vai de viața noastră! În casă s-a cuibărit o coțofană afurisită, care mi-a zgâriat tot obrazul cu niște gheare lungi și ascuțite; iar la ușă, cine crezi că stătea? unul cu un cuțit, pe care mi l-a înfipt în picior! Socoteam c-am scăpat! Da' ți-ai găsit să scapi așa ușor! În ogradă, o namilă neagră m-a pocnit cu o măciucă, iar sus, cocoțat pe acoperiș, sta însuși judecătorul și tot striga "Aduceți-mi-l încoace pe tâlhar! Aduceți-mi-l!"... Dacă am văzut că așa stă treaba, am fugit de-mi sfârâiau călcâiele...

Din seara aceea, tâlharii n-au mai cutezat să se apropie de casă, iar cei patru muzicanți din Bremen s-au simțit atât de bine acolo, că nu s-au mai îndurat să plece și toate câte le-ați auzit mi le-a spus și mie, chiar adineauri, un fârtat de-al meu. Și cred că nu și-a răcit gura degeaba...

În ziua de Paști

de Elena Farago

Toți copiii azi se îmbracă
Cu ce au ei mai frumos
Și părinții le cântă
Învieră lui Christos.

Și la masă ciocnesc astăzi
Toți copiii cei cumiți,
Ovă roșii și pestrițe

Cu iubiții lor părinți.

Toți copiii azi sunt darnici
Căci ei știu că lui Christos,
Îi sunt dragi numai copiii
Cei cu sufletul milos.

Și copiii buni la suflet,
Azi cu bucurie dau,
Cozonaci și ouă roșii
La copiii care n-au.

Passionaria Stoicescu - Glasul pădurii
Glasul pădurii-i vrăjitor;
N-ai să-l auzi de n-o iubești,
De treci prin ea nepăsător
Și n-o asculți și n-o privești.

Sub trunchiul ei, strămoșii daci
Au locuit și-au apărât
Ținutu-acesta de copaci,
Pământu-acesta minunat.

Haiduci și aprigi luptători
Pentru dreptate-aici s-au strâns;
A fost pădurea sora lor,
I-a ocrotit și i-a ascuns.

Pe omul simplu și curat,
De omenie-nsufletit,
Cu frunza ei l-a alinat,
Cu floarea ei l-a-nveselit.

Cu brazii mici fii cumpatat
Și nu face-n pădure foc.
Copacul, dacă l-ai taiat,
Sădește iute altu-n loc.

Chiar foaia cărții unde-am scris
Această poezie-n dar
Pădurii, lumii ei de vis,
A fost o creangă de stejar.

Noi, albinele

de Călin Gruia

Trântorul a plecat să se plimbe prin grădină și s-a întors seara târziu. Nu era obosit când a intrat în stup. De ce să fie? De somn? A dormit pe o floare de nalbă... A visat ceva, tolănit pe un trandafir roșu... S-a certat cu un fluture... A vorbit ceva cu o viespe și ziua a trecut. Atâta pagubă! „Mâine o să fie altă zi”, gândi trântorul și se-ndreptă repede spre sala de mese a stupului. Nu găsi pe nimeni acolo și nu-și văzu nici ceașca pe nicăieri. Supărat, începu să strige:

— Ei, dar unde-i ceșcuța mea? Unde-i cornulețul meu?... Nemaipomenit...

O albină mai în vârstă, cu o mătură sub aripă, se apropie de el și-i spune:

— Nu te enerva... Mănânci ce ai adus.

— Nu înțeleg ce vrei să spui...

— Nu ți se mai dă mâncare de azi înainte, îi spuse bătrâna albină.

— Dar mor de foame. Nu se poate... Am tot dreptul la porția mea!

— Poftim mătura, fă curățenie pe sub cei doi faguri...

— Eu? Eu cu mătura?... Dar n-am muncit niciodată.

— Ei, vezi?... Asta-i pricina... Noi muncim și noi mâncăm... Mierea nu pică din cer... Nu te trimite nimeni să alergi prin flori... Dar de curățat, de reparat, de aerisit, de adus apă la pui, de luptat cu dușmanii noștri din afară, mă rog, se găsește de lucru...

— Și cine a hotărât toate astea?...

— Noi, albinele...

— Am să mă plâng împotriva voastră...

— N-ai decât...

— Am să mă plâng stăpânului prisăcii... O să vedeți voi. O să vă pară rău!

Și trântorul, supărat, ieși pe urdiniș... Pe unde o fi umblat, n-a putut să afle nimeni. Dacă-l întâlnești cumva, explicați-i voi cum stau lucrurile cu cei care nu vor să muncească.

Tâmplarul

de Mihai Theodorescu

Un tâmplar e meșter mare,
El, din lemn, ce vrei îți face,
Magazie, gard, hambare,
Uși, ferestre... tot ce-ți place.

Stai pe scaun.
Calci podeaua.
Scrii pe tablă.
Dormi în pat.
El, tâmplarul cu rindeaua,
El pe toate le-a lucrat.

Când muncește, vesel cântă
Și-ar fi foarte supărat
De-ar vedea vreo bancă frântă
Sau vreun scaun zgâriat!

Scufița Roșie

de Frații Grimm

A fost odată o fetiță zglobie și drăgălașă, pe care o iubea oricine de cum o vedea. Dar mai dragă decât oricui îi era ea bunicii, care nu știa ce daruri să-i mai facă.

Odată, bunica îi dăruie o scufiță de catifea roșie, și pentru că-i ședea tare bine fetiței și nici nu mai voia să poarte altceva pe cap, o numiră de atunci Scufița Roșie.

Într-o zi, maică-sa îi zise:

— Scufița Roșie, ia bagă-n coșuleț bucata asta de cozonac și sticla asta de vin și du-le bunicii, că e bolnavă și slăbită și bunătățile astea or s-o ajute să-și mai vină în puteri. Da' vezi de pleacă mai înainte de a se lăsa zăpușeala și caută de mergi frumos și să nu te abați din drum; altfel, cine știe, de alergi, ai putea să cazi și să spargi sticla, și atunci bunicuța cu ce o să se mai aleagă? Iar când o fi să intri în casă, nu uita să-i dai bunicii „Bună dimineața” și vezi să nu înceapă a-ți umbla ochii prin toate ungherele!

— Așa am să fac! îi făgăduie Scufița Roșie și-i dădu mâna la plecare.

Bunicuța locuia în pădure, cam la vreo jumătate de ceas depărtare de sat. Și de cum intră Scufița Roșie în rariștea codrului, numai ce îi ieși lupul înainte. Dar Scufița Roșie nu știa ce lighioană rea e lupul și nu se temu defel când îl văzu.

— Bună ziua, Scufița Roșie! îi zise el.

— Mulțumesc frumos, lupule.

— Încotro așa de dimineață, Scufița Roșie?

— Ia, până la bunicuța!

— Și ce duci acolo, sub șort?

— Cozonac și vin. Mama a făcut ieri cozonac, și-i duc nițeluș și bunicii, care-i bolnavă și slăbită, să mănânce și ea, ca să-și mai vină în puteri.

— Da' unde șade bunică-ta, Scufița Roșie?

— Colo, în pădure, la vreun sfert de ceas și mai bine de aici. Cum ajungi sub cei trei stejari, ai și dat de casa ei, iar ceva mai la vale e alunișul pe care doar îl știi! îi răspunse Scufița Roșie.

Lupul își zise în sinea lui: „Fragedă-i fetița asta! Ce mai îmbucătură pe cinste ar fi, zău așa! Cu mult mai gustoasă decât baba! Da' e vorba că trebuie să fiu șiret și să ticluiesc în așa fel lucrurile ca să pun mâna pe amândouă”.

Mai merse lupul o bucată de drum alături de Scufița Roșie și apoi începu să-i spună cu glas mioros:

— Scufița Roșie, ia te uită ce flori frumoase strălucesc în jurul tău! Și tu nici nu le iei în seamă măcar... Și mie mi se pare că n-auzi nici ce dulce cântă păsărelele!... Atât de serioasă pășești pe drum, de parcă te-ai duce la școală și e atât de plăcut să hoinărești și să zburzi prin pădure; e atâta veselie!...

Scufița Roșie ridică privirea și când văzu cum jucau razele soarelui printre crengile copacilor, când privi mai cu luare aminte la florile frumoase care creșteau pretutindeni, își

spuse în sinea ei: „Mare bucurie i-aș face bunicii dacă i-aș duce și-un buchet de flori proaspete! E atât de dimineață, că nu mi-e teamă că am să întârzii!”

Se abătu deci din drum și o luă prin pădure, ca să culeagă flori. Rupea de ici una, de dincolo alta, dar îndată i se părea că puțin mai încolo îi zâmbește o floare și mai ochioasă; alerga într-acolo și, tot culegând margarete și clopoței, se pierdea tot mai mult în adâncul codrului. În ăst timp însă, lupul porni de-a dreptul spre casa bunicii și bătu la ușă.

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, Scufița Roșie, și-ți aduc cozonac și-o sticlă cu vin. Dar deschide ușa, bunicuță!

— Apasă pe clanță și intră! răspunse bunica. Că eu mă simt slăbită și nu mă pot da jos din pat.

Lupul apasă pe clanță și intră, deschise ușa, se repezi glonț spre patul bunicii și, fără să scoată o vorbă, o înghiți. Se îmbracă apoi cu hainele ei, își puse pe cap scufia, se culcă în pat și trase perdelele.

În vremea asta, Scufița Roșie culesese atâtea flori, că abia le mai putea duce. Cum alerga ea de colo până colo, deodată își aminti de bunica și porni degrabă spre căscioara din pădure. Și nu mică îi fu mirarea când văzu ușa dată de perete.

De îndată ce intră în odaie, o cuprinse neliniștea; totul i se părea atât de ciudat, încât își spuse: „Vai, Doamne, ce-o fi azi cu mine de mi-e așa de frică?... Că doar altădată mă simțeam atât de bine la bunicuță!”

Și, fără să mai aștepte, strigă:

— Bună dimineața!

Dar nu primi nici un răspuns.

Scufița Roșie se apropie atunci de pat și dădu perdelele la o parte. Bunicuța stătea întinsă în pat, cu scufia trasă peste ochi și avea o înfățișare atât de ciudată, încât fetița întrebă:

— Vai, bunicuță, da' de ce ai urechi atât de mari?

— Ca să te pot auzi mai bine.

— Vai, bunicuțo, da' de ce ai ochii atât de mari?

— Ca să te pot vedea mai bine.

— Vai, bunicuțo, da' de ce ai mâini atât de mari?

— Ca să te pot apuca mai bine.

— Da', bunicuțo, de ce ai o coșcogeamite gură?

— Ca să te pot înghiți mai bine.

N-apucă să sfârșească ultimul cuvânt, că și sări jos din pat și-o înghiți pe biata Scufița Roșie.

După ce-și potoli foamea, lupul se culcă din nou în pat și, prinzându-l somnul, adormi și începu să sforăie de se cutremurau pereții. Și se întâmplă ca tocmai atunci să treacă prin fața casei un vânător. Auzi el sforăiturile și-și spuse: „Bre, da' tare mai sforăie bătrâna! Nu cumva i-o fi rău?” Intră în casă și, când se apropie de pat, îl văzu pe lup tolănit acolo.

— Ei drăcie, nu-mi închipuiam c-o să te găsească aici, ticălos bătrân! izbucni vânătorul. De când te caut!

Își potrivește pușca și voi să tragă, dar în clipa aceea îi trecu prin minte: „Dar dacă lupul a înghițit-o pe bătrână? Poate că aș mai putea s-o scap!” Așa că nu mai trase, ci, luând o foarfecă, începu să taie burta lupului adormit. Abia apucase să facă două-trei tăieturi, că se și văzu strălucind scufița cea roșie a fetiței, și când mai făcu o tăietură fetița sări afară și strigă:

— Vai, ce spaimă am tras! Ce întuneric era în burta lupului!

După aceea a scos-o afară și pe bunică. Era încă în viață, dar abia mai răsufla. Scufița Roșie adună în grabă niște pietroaie și tustrei umplură cu ele burta lupului.

Când se trezi, lupul voi s-o ia la sănătoasa, dar pietroaiele atârnavă atât de greu încât dihania se prăbuși la pământ și dădu ortu' popii.

Cei trei nu-și mai încăpeau în piele de bucurie. Bunicuța mănca cozonacul și bău vinul pe care-l adusese fetița și pe dată se înzdrăveni. Iar Scufița Roșie, gândind în sinea ei, parcă muștrându-se, își zise: „De-acu' înainte n-o să mă mai abat niciodată din drum când oi merge singură prin pădure, ci o să ascult de povețele mamei!”

Focul

de Nina Stănculescu

Nicușor a rămas singur în odaie. Și cu altceva nu găsi să se joace decât cu o cutie de chibrituri uitată pe masă.

Scoase dinăuntru un bețișor și gata, îl și aprinse.

Dar n-avu vreme să se bucure de ispravă, că flăcăruia care izbucnise la capătul bețișorului se-apropie repede de degetele lui, arzându-l. De spaimă, scăpă chibritul jos, pe covor. Și până să se aplece să-l stingă, se și făcu un fum alb înecăcios. Acum avea să se aprindă tot covorul, să ia foc masa, scaunele, întreaga cameră și... Îngrozit, Nicușor o luă la goană spre bucătărie, zbierând:

— Mamă, arde!

Mama veni alergând și când dădu cu ochii de pălăria din mijlocul camerei, își duse mâinile la cap:

— Copile, ce-ai făcut?

Apucă pe dată o cuvertură de pe pat și o azvârli pe covor. Apoi aduse o găleată cu apă și o răsturnă pe dușumea.

Nicușor o privea încremenit din pragul ușii, ținându-și în gură pumnul cu degetele care-l ustureau amarnic.

Mama veni la el și îl zgudui de umeri:

— Era să dai foc la casă! Ce joacă mai e și asta?

Fără să poată rosti un cuvânt, de spaimă, Nicușor se porni să plângă cu sughițuri.

Mama strânse pătura de pe jos și apoi șterse apa, care se prelingea peste tot.

Nicușor rămase în prag, fără să mai îndrăznească să intre în odaia în care ultimele dăre de fum se răsfirau pierind pe fereastră. Se lăsă binișor pe vine, cu lacrămile curgându-i de-a lungul obrazilor. Și cât îl mai ustureau încă degetele!

Dar tocmai atunci, ca un făcut, intră pe ușă tata, scuturându-și bocancii, fiindcă umblase prin ploaie. Nicușor sări în picioare, privindu-l speriat, cu ochii mari. Ce avea să spună tata de isprava lui?

Și într-adevăr, tatăl se opri în săliță, strâmbă din nas și își roti ochii în toate părțile:

— Dar ce miroase aici așa de tare a ars?

Atunci mama i-l arătă pe Nicușor, necăjită:

— Copilul ăsta n-a găsit altceva mai bun de făcut decât să se joace cu chibriturile!

— Cum? Cu chibriturile? se încruntă tatăl.

— Ce-a mai fost aici! Era să se aprindă toată casa! urmă mama.

Atunci, Nicușor alergă la tata și își ascunse capul în haina lui groasă, care mirosea a ploaie:

— Focul e rău! E tare rău!

Tatăl îl prinse pe Nicușor de umeri și îl întoarse cu fața spre el:

— Bineînțeles că e rău! Focul poate să ardă o casă întreagă! O casă în care locuim noi și încă alții, mame și tați și copiii, poate să ardă un oraș întreg...

Și cum Nicușor tremura mereu cu capul pe mâna lui puternică, adăugă ceva mai blând:

— Ia-ți hăinuța de ploaie și hai cu mine!

Afară nu mai ploua. Doar câteva picături ici-colo: pic... pic... și cât de proaspăt era aerul, mai cu seamă după fumul cel înecăcios dinăuntru!

Tatăl îi arătă acoperișurile caselor:

— Vezi, casele au coșuri. În fiecare casă iarna se face foc, și e cald, și casele nu ard! Și vara se face foc, ca să prăjești bucatele. Și nu ard casele de atâta foc cât se face mereu înăuntru și vara, și iarna!

Apoi trecură strada și se opriră în dreptul uzinei, uzina la care lucra tata și în care Nicușor nu intrase niciodată mai departe de cabina scundă a portarului, uzina care toată ziua și toată noaptea duduia și scotea fum.

— Vezi fumul acela? îl întrebă tata privind peste curtea largă, plină de ateliere înșirate unele după altele. Vine focul cu care lucrăm înăuntru. Cu focul topim oțelul, de putem să-l turnăm în forme, cu focul putem lucra și modela tot felul de piese, mașini, aparate! Știi tu câte lucruri folositoare se fac la noi în țară cu focul? Tractoare care lucrează pământul, excavatoare care construiesc șosele și case, motoare și câte și mai câte...

Nicușor asculta și parcă niciodată nu i se păruse tatăl său atât de puternic! Se uita la el cu mândrie și cu respect! Și în adâncul lui se bucura fără margini: acesta este tatăl meu!

Și parcă ghicindu-i gândul, tatăl zâmbi și porni cu el mai departe, printre picuri rari de ploaie, prin aerul acela atât de proaspăt, de curat:

— Ei, ce spui, Nicușor, e rău sau e bun focul?

Nicușor nu știa ce să spună.

— Și tu, băiete, când ai să mai crești, urmă tatăl, ai să înveți să-l strunești, să-l îmblânzești și să lucrezi cu el lucruri folositoare ție și tuturor oamenilor!

1 Iunie, Ziua Copilului

de Teodor Munteanu

Este 1 Iunie,
E prima zi de vară,
Soarele e sus pe cer,
E frumos afară.

Suntem astăzi mai voioși,
Căci avem serbare,
E Ziua Copiilor,
E zi de sărbătoare.

La serbare a venit
Astăzi multă lume.
Cântece și poezii,

Fiecare spune.

Ionel s-a încurcat
Și s-a-nroșit ca focul.
„Nu-i nimic”, cu toții-au zis,
„Bată-l-ar norocu”.

Sandu cel cu ochelari,
Cu a sa chitară,
Singur s-a acompaniat
Pentru prima oară

Și o coardă i s-a rupt
Când lovi mai tare.
Nimeni nu s-a supărat,
C-așa-i la serbare.